

§ 3. 1. Wydziałem kieruje naczelnik wydziału przy pomocy zastępcy, z wyjątkiem wydziału finansów, którym kieruje główny księgowy przy pomocy zastępcy.

2. Sekcją kieruje kierownik sekcji.

§ 4. 1. Komendant powiatowy (miejski) Państwowej Straży Pożarnej, zwany dalej „komendantem powiatowym (miejskim)”, kieruje komendą powiatową (miejską) Państwowej Straży Pożarnej, zwaną dalej „komendą powiatową (miejską)”, przy pomocy zastępcy lub zastępców i kierowników komórek organizacyjnych wymienionych w § 5 ust. 1.

2. Zastępca lub zastępcy komendanta powiatowego (miejskiego) i kierownicy komórek organizacyjnych komendy powiatowej (miejskiej) realizują zadania określone przez komendanta powiatowego (miejskiego), a w szczególności sprawują nadzór nad podporządkowanymi im komórkami organizacyjnymi komendy powiatowej (miejskiej).

§ 5. 1. W skład komendy powiatowej (miejskiej) wchodzi jednostki ratowniczo-gaśnicze i następujące komórki organizacyjne:

- 1) wydział operacyjno-szkoleniowy, w tym stanowisko kierowania komendanta powiatowego (miejskiego),
- 2) wydział kontrolno-rozpoznawczy,
- 3) wydział organizacyjno-kadrowy,
- 4) wydział finansów,
- 5) wydział kwatermistrzowski,
- 6) wydział techniczny,
- 7) stanowisko pracy — radca prawny,
- 8) stanowisko pracy służby bhp,
- 9) stanowisko pracy do spraw obronnych.

2. Szczegółowe zasady tworzenia i likwidacji jednostek ratowniczo-gaśniczych Państwowej Straży Pożar-

nej, o których mowa w ust. 1, określają odrębne przepisy.

3. Komórki organizacyjne, o których mowa w ust. 1, mogą być łączone.

4. W zależności od potrzeb w wydziałach, o których mowa w ust. 1 pkt 1—6, mogą być tworzone sekcje i samodzielne stanowiska pracy.

5. Liczbę etatów strażaków w komendzie powiatowej (miejskiej) ustala się w takiej wysokości, by na obszarze danego województwa ich łączna liczba we wszystkich komendach powiatowych (miejskich) i w komendzie wojewódzkiej wynosiła jeden etat na tysiąc stałych mieszkańców tego województwa.

§ 6. 1. Jednostką ratowniczo-gaśniczą kieruje dowódca jednostki przy pomocy zastępcy dowódcy jednostki.

2. Wydziałem kieruje naczelnik wydziału, z tym że wydziałem finansów kieruje główny księgowy.

3. Sekcją kieruje kierownik sekcji.

§ 7. Szczegółowy zakres zadań oraz tryb działania poszczególnych komórek organizacyjnych komendy wojewódzkiej, komendy powiatowej (miejskiej) Państwowej Straży Pożarnej określają regulaminy organizacyjne, o których mowa w art. 13a ust. 3 i 4 ustawy z dnia 24 sierpnia 1991 r. o Państwowej Straży Pożarnej (Dz. U. Nr 88, poz. 400, z 1992 r. Nr 21, poz. 86 i Nr 54, poz. 254, z 1994 r. Nr 53, poz. 214, z 1995 r. Nr 4, poz. 17 i Nr 34, poz. 163, z 1996 r. Nr 106, poz. 496 i Nr 152, poz. 723, z 1997 r. Nr 28, poz. 153, Nr 88, poz. 554 i Nr 106, poz. 680 oraz z 1998 r. Nr 106, poz. 668).

§ 8. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji:

J. Tomaszewski

376

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA TRANSPORTU I GOSPODARKI MORSKIEJ

z dnia 9 kwietnia 1999 r.

w sprawie sposobu ustalania opłat dodatkowych z tytułu przewozu osób oraz zabieranych ze sobą do środka transportowego zwierząt i rzeczy.

Na podstawie art. 34 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. — Prawo przewozowe (Dz. U. z 1995 r. Nr 119, poz. 575, z 1997 r. Nr 23, poz. 117, Nr 96, poz. 591, Nr 101, poz. 629 i Nr 141, poz. 942 oraz z 1998 r. Nr 106, poz. 668 i Nr 117, poz. 758) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Rozporządzenie określa sposób ustalania opłat dodatkowych w razie:

- 1) niedopełnienia obowiązku zapłaty należności przewozowych z tytułu przewozu osób,
- 2) naruszenia przepisów o zabieraniu ze sobą do środka transportowego zwierząt i rzeczy,
- 3) spowodowania zatrzymania lub zmiany trasy środka transportowego bez uzasadnionej przyczyny, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3.

2. Sposób ustalania opłat dodatkowych w transporcie lotniczym określają właściwe umowy międzynarodowe.

3. W odniesieniu do transportu zbiorowego gminnego, powiatowego i wojewódzkiego sposób ustalania opłat dodatkowych, o których mowa w ust. 1, określają odpowiednio rada gminy, rada powiatu albo sejmik województwa.

§ 2. Podróżny jest obowiązany do uiszczenia opłaty dodatkowej w razie:

- 1) stwierdzenia przez przewoźnika lub osobę przez niego upoważnioną braku odpowiedniego dokumentu przewozu osób lub bagażu bądź ważnego dokumentu uprawniającego do przejazdu bezpłatnego albo ulgowego,
- 2) naruszenia przepisów o zabieraniu ze sobą do środka transportowego zwierząt i rzeczy,
- 3) spowodowania przez podróżnego zatrzymania lub zmiany trasy środka transportowego bez uzasadnionej przyczyny.

§ 3.1. Wysokość opłaty dodatkowej ustala się, biorąc za podstawę cenę najtańszego biletu jednorazowego normalnego stosowanego przez przewoźnika, w następujący sposób:

- 1) jako 50-krotność tej ceny — za przejazd bez odpowiedniego dokumentu przewozu osób lub bagażu bądź ważnego dokumentu uprawniającego do przejazdu bezpłatnego albo ulgowego,

2) jako 20-krotność tej ceny — za zabieranie ze sobą do środka transportowego:

- a) zwierząt i rzeczy, za których przewóz taryfa przewiduje opłaty — bez uiszczenia tych opłat,
- b) rzeczy wyłączonych z przewozu albo rzeczy dopuszczonych do przewozu na warunkach szczególnych — bez zachowania tych warunków,

3) jako 150-krotność tej ceny — za spowodowanie przez podróżnego zatrzymania lub zmiany trasy środka transportowego bez uzasadnionej przyczyny.

2. W wypadku natychmiastowego uiszczenia opłaty dodatkowej lub najdalej w ciągu 7 dni od daty wystawienia dokumentu zobowiązującego do uiszczenia tej opłaty, wysokość opłaty dodatkowej, ustalonej w sposób określony w ust. 1 pkt 1 i 2, obniża się o 30%.

§ 4. Traci moc rozporządzenie Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 12 stycznia 1995 r. w sprawie sposobu ustalania opłat dodatkowych w razie niedopełnienia obowiązku zapłaty należności przewozowych z tytułu przewozu osób, naruszenia przepisów o zabieraniu ze sobą do środka transportowego zwierząt i rzeczy oraz spowodowania zatrzymania lub zmiany trasy środka transportowego bez uzasadnionej przyczyny (Dz. U. Nr 5, poz. 28).

§ 5. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Transportu i Gospodarki Morskiej:

T. Syryjczyk

377

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA TRANSPORTU I GOSPODARKI MORSKIEJ

z dnia 9 kwietnia 1999 r.

w sprawie szczegółowych zasad tworzenia i organizacji służb wykonujących zadania odpowiednie do zadań służby medycyny pracy w przedsiębiorstwie państwowym „Polskie Koleje Państwowe”, kwalifikacji zawodowych pracowników realizujących te zadania oraz szczegółowych zasad kontroli tych służb.

Na podstawie art. 27 ust. 2 ustawy z dnia 27 czerwca 1997 r. o służbie medycyny pracy (Dz. U. Nr 96, poz. 593 i z 1998 r. Nr 106, poz. 668) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. W przedsiębiorstwie państwowym „Polskie Koleje Państwowe” zadania odpowiednie do zadań służby medycyny pracy wykonują publiczne zakłady opieki zdrowotnej tworzone i utrzymywane przez przedsiębiorstwo państwowe „Polskie Koleje Państwowe” na podstawie odrębnych przepisów, zwane dalej „służbą medycyny pracy PKP”.

2. Służba medycyny pracy PKP jest właściwa do realizacji zadań odpowiednich do zadań służby medycyny pracy określonych w ustawie z dnia 27 czerwca 1997 r. o służbie medycyny pracy (Dz. U. Nr 96, poz. 593 i z 1998 r. Nr 106, poz. 668).

§ 2. Służba medycyny pracy PKP może realizować zadania ze swojego zakresu działania w odniesieniu do

innych zarządów kolei i przewoźników kolejowych oraz innych podmiotów na zasadach określonych przez Zarząd PKP.

§ 3. 1. Do wykonywania zadań służby medycyny pracy PKP, w zakresie przeprowadzania badań wstępnych, okresowych i kontrolnych oraz sprawowania profilaktycznej opieki zdrowotnej nad pracownikami, niezbędnej z uwagi na warunki pracy, uprawnieni są lekarze spełniający dodatkowe wymagania kwalifikacyjne, określone przez Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej w trybie przewidzianym przepisami Kodeksu pracy.

2. Dodatkowe wymagania kwalifikacyjne, o których mowa w ust. 1, obowiązują również lekarzy dokonujących ocen możliwości wykonywania pracy, uwzględniających stan zdrowia pracowników i zagrożenia występujące w miejscu pracy.

3. Lekarzy okulistów i lekarzy laryngologów, wykonujących badania specjalistyczne u pracowników bez-